

Иван Вазов

Пред бюста на Данте в
Пинчио
(сонет)

О, мисъл, твоите вихрени крила
не знаят бездни, висоти, прегради!
Кометата, гръмовната стрела
полетът твой оставя ги назади.

Пространства, тайни, векове, числа –
във твоята власт съдбата ги отдаде,
вдън-ада пъплиш и щом чуйш: ела!
Фърчиш, летиш с небесните лампади.

Алигиери, де се вираш ти?
Що гони твоята мисъл – демон бесен!
Какви там гледаш духове, мечти?

На Беатриче лика ли чудесен?
На ада грозните ли тъмноти?
Или се вслушваш в някой химн небесен?

Рим

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4699>]